

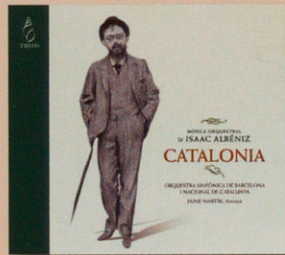
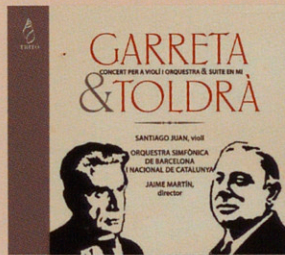
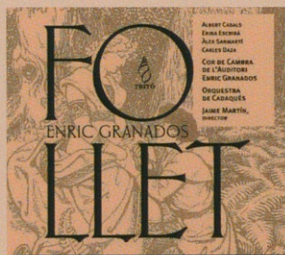
L.V. BEETHOVEN: SIMFONIA NÚM. 9
E. TOLDRÀ: SUITE EN MI

DIJOURS, 22 DE NOVEMBRE DE 2018

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
BARCELONA

Compromesos amb el patrimoni musical català

Consulta el nostre catàleg:
www.trito.cat

PROGRAMA

CICLE BCN CLÀSSICS

Palau de la Música Catalana

Dijous 22 de novembre de 2018, 20 h

1a part

EDUARD TOLDRÀ (1895-1962)

Suite en mi

- I. Allegro vivace e giocoso
- II. Allegretto non troppo mosso
- III. Andante un poco mosso
- IV. Allegro con brio

2a part

LUDWIG VAN BEETHOVEN (1770-1827)

Simfonia núm. 9 en re menor, op. 125, "Coral"

- I. Allegro ma non troppo, un poco maestoso
- II. Molto vivace
- III. Adagio molto e cantabile
- IV. Presto - Allegro assai - Allegro assai vivace

AN DIE FREUDE

Recitatiu (baix)

O Freunde, nicht diese Töne!
Sondern lasst uns angenehmere
anstimmen, und freudenvollere.

Solistes i cor

Freude, schöner Götterfunken
Tochter aus Elysium,
wir betreten feuerstrunken,
Himmliche, dein Heiligtum!
Deine Zauber binden wieder,
was die Mode streng geteilt:
alle Menschen werden Brüder,
wo dein sanfter Flügel weilt.
Wem der grosse Wurf gelungen,
eines Freundes Freund zu sein
wer ein holdes Weib errungen,
mische seinen Jubel ein!
Ja, wer such nur eine Seele
sein nennt auf dem Erdenrund!
Und wer's nie gekonnt, der Stehle
weinend sich aus diesem Bund!
Freunde trinken alle Wessen
an den Brüsten der Natur,
alle Guten, alle Bösen
folgen ihrer Rosenspur.
Küsse gab sie uns und Reben,
einen Freund, geprüft im Töd;
Wollust ward dem Wurm gegeben,
und der Cherub steht vor Gott.

Tenor solista i cor masculí

Froh, wie seine Sonnen fliegen
durch, des Himmels prächtgen Plan,
laufet, Brüder, eure Bahn,
freudig, wie ein Held zum Siegen.
Laufet, Brüder, eure bahn!

Cor

Freude, schöner Götterfunken
Tochter aus Elysium,

HIMNE A L'ALEGRIA

Recitatiu (baix)

Germans: a fora tristeses! Altres
cants més joiosos entonats ara sien,
de joia ressonant.

Solistes i cor

Joia, que ets dels déus guspira
generada dalt del cel:
vent de foc el pit respira
sota els plecs del teu gran vel.
Si ajuntar-se els cors demanen
que un mal vent va separant,
tots els homes s'agermanen
on tes ales van tocant.
Si fortuna generosa
ens ha donat un bon company
o companya graciosa
cantarem amb més afany.
Sols si un cor hem fet ben nostre
forta veu podem lluir;
però més d'un, girant el rostre,
fugirà plorant d'aquí.
Joia tots voldríem heure
bo i seguint son pas florit,
i de joia tot s'abeura
de Natura en l'ample pit.
Joia és bes i primavera,
joia bons amics ens féu;
goig fou dat al cuc en terra,
goig a l'àngel prop de Déu.

Tenor solista i cor masculí

Goig! Els astres canten Glòria;
van pel cel rient triomfants.
Goig! correm rient, germans;
herois som cantant victòria.
abraceu-vos, homes ara!

Cor

Joia, que ets dels déus guspira
generada dalt del cel:

wir betreten feuertrunken,
 Himmlische, dein Heiligtum!
 Deiner Zauber binden wieder,
 was die Mode streng geteilt:
 alle Menschen werden Brüder,
 wo dein sanfter Flügel weilt.
 Seid umschlungen, Millionen!
 Diese Kuss der ganzen Welt!
 Brüder überm Sternenzelt
 muss ein lieber Vater wohnen.
 Ahnest du schon Schöpfer, Welt?
 Such ihn überm Sternenzelt!
 Über Sternen muss er wohnen,
 Freude, schöner Götterfunken
 Tochter aus Elysium,
 wir betreten feuertrunken,
 Himmlische, dein Heiligtum!
 Seid umschlungen, Millionen!
 Diesen Kuss der ganzen Welt!
 Ihr stürzt nieder, Millionen?
 Anhest du den Schöpfer, Welt?
 Such ihn überm Sternenzelt!
 Brüder, überm Sternenzelt
 muss ein lieber Vater wohnen!

Solistes i cor

Freude, Tochter aus Elysium,
 deine Zauber binden wieder,
 was die Mode streng geteilt!
 Alle Menschen werden Brüder,
 wo dein sanfter Flügel weilt.
 Seid umschlungen, Millionen!
 Diessen Kuss der ganzen Welt!
 Brüder, überm Sternenzelt
 muss ein lieber Vater wohnen.
 Freude, schöner Götterfunken,
 Tochter aus Elysium.
 Freude, schöner Götterfunken.

Friedrich von Schiller

vent de foc el pit respira
 sota els plecs del teu sant vel.
 Si ajuntar-se els cors demanen
 que un mal vent va separant,
 tots els homes s'agermanen
 on tes ales van tocant.
 Abraceu-vos, homes ara!
 Un gran bes inflama els cels:
 Germans, sobre els bells estels
 hi ha l'Amor immens d'un pare.
 Humilia't, o món, ara.
 Criador de terra i cels,
 dins la llum de mil estels,
 dins la llum cerquem-te encara!
 Joia que ets dels déus guspira
 generada dalt del cel:
 vent de foc el pit respira
 sota els plecs del teu sant vel.
 Abraceu-vos, homes, ara!
 Un gran bes inflama els cels!
 Germans, sobre els bells estels
 hi ha l'Amor immens d'un pare.

Solistes i cor

Si ajuntar-se els cors demanen
 que un mal vent va separant
 tots els homes s'agermanen
 on tes ales van tocant.
 Abraceu-vos, homes, ara!
 Un gran bes inflama els cels!
 Germans, sobre els bells estels
 hi ha l'Amor immens d'un Pare.
 Joia, que ets dels déus guspira
 generada dalt del cel.
 Joia, que ets dels déus guspira.

Traducció: Joan Maragall

CUINA OBERTA tots els dies de 13h a 1h

**RESTAURANT OFICIAL DEL
BCNCLÀSSICS**

VINE A SOPAR AMB LA TEVA ENTRADA DEL

CONCERT I ET CONVIDEM A UNA COPA DE CAVA

@7Portes

www.7portes.com

Passeig Isabel II, 14
08003 Barcelona

reserves@7portes.com
Tlf. 93 319 30 33

REPARTIMENT

CHRISTIANE LIBOR, SOPRANO

Christiane Libor va néixer a Berlín, on primer va estudiar piano i posteriorment va treballar amb Annelise Fried al Conservatori Hanns Eisler. Va completar la seva formació obtenint un diploma amb distinció el 1999. Dietrich Fischer-Dieskau i Julia Varady es van adonar de la seva gran veu lírica i li van fer estudiar tant *Lied* com repertori operístic. Libor també va participar en classes magistrals amb Mathis, Schreier, Hotter i Protschka, i va ser instruïda regularment per Brigitte Fassbaender.

Va guanyar premis, com l'OI Hasse Prize a Berlín el 1997, i concursos, com el Mozart Competition a Salzburg el 1999. Des de llavors, Christiane Libor ha desenvolupat la seva veu a partir del seu nucli líric, que l'ha conduït al que podem anomenar una veu wagneriana basada en els principis del *bel canto*: des dels inicis ha interpretat la Primera Dama, a la *Flauta màgica*, Agathe, a *El caçador furtiu*, i Leonore, a *Fidelio*, papers amb els quals es va identificar ràpidament i que ha interpretat en importants escenaris

internacionals (Hamburg, Hannover, Dresden, Staatsoper i Komische Oper de Berlín, Zuric, Graz, Innsbruck i Viena), juntament amb altres papers, com ara Rosalinde, a *El ratpenat* de Strauss, i la Mariscala, en una producció d'*El cavaller de la rosa*, també de Strauss, a Hamburg, el 2004.

Va començar a cantar Wagner amb Evchen, d'*Els mestres cantors*, a Innsbruck, i ha construït lentament però de forma constant un repertori wagnerià sòlid: Senta, Elisabeth, Venus i Sieglinde a Zuric, Guttrune en una producció d'*El capvespre dels déus* a París i, després, per primera vegada Isolda a Augsburg, el 2011.

Així mateix, ha anat incorporant al seu repertori obres de Strauss, com *Ariadna a Naxos* (Estrasburg, 2010 i Seattle, 2015), una obra que ràpidament s'ha fet seva.

Va debutar als Estats Units, a Nova York, en un concert sota la batuta de Kurt Masur.

Christiane Libor també desenvolupa una carrera internacional com a intèrpret de concerts, oratoris i recitals de *Lied*. Ha cantat a Itàlia, Polònia, Israel, Sud-amèrica i la Xina, entre d'altres països. En el seu currículum apareixen grans noms de la direcció musical, com ara Minkowski, Metzmacher, Stenz, Wit, Prick, Koopmann, Jordan, Schirmer, Schoenwandt i Young.

Cal esmentar especialment la seva participació en el Festival de Garmisch, en els London Proms i en el Bard Festival. Va alternar els papers d'Euryanthe i Eglantine en una producció d'*Euryanthe* de Weber a Karlsruhe.

Des de l'any 2011 és professora al Conservatori de Música de Karlsruhe. La temporada 2016-2017 va debutar amb Brünnhilde a *El capvespre dels déus*; amb Leonore a *Fidelio* al Theater an der Wien amb Marc Minkowski, i amb Brünnhilde a *La valquíria* a Pequín, dirigida per Jaap van Zweden.

El 2018 va debutar amb Kundry a *Parsi-*

fal, contractada per Sylvain Cambreling, a l'Òpera de Stuttgart, i cantarà el seu primer *Anell del Nibelung* complet com a Brünnhilde a Leipzig.

OLESYA PETROVA, MEZZO

Olesya Petrova va néixer a Sant Petersburg, Rússia. El 2008 es va graduar al Conservatori Estatal Rimsky-Korsakov de Sant Petersburg, on va tenir com a professora Irina Bogatxeva. Pròximament actuarà en el *Rèquiem* de Verdi amb l'Orquestra de Cadaqués a Barcelona i interpretarà Amneris/*Aïda* al Festival de Sanxay, França, Amneris/*Aïda* a The MET de Nova York, Azucena/*Il Trovatore* a l'Òpera Østfold, així com la *Simfonia núm. 8* de Mahler amb Fabio Luisi i *Alexandre Nevski* de Prokófiev amb Daniele Gatti al Maggio Musicale Fiorentino de Florència.

Recentment ha interpretat Azucena/*Il trovatore* a l'Òpera di Firenze amb Fabio Luisi; Amneris/*Aïda* a la New Zealand Opera, Auckland; Federica/*Luisa Miller* a The MET de Nova York; Carmen, en versió concertant, amb la Győr Philharmonic Orchestra a l'Audi Arena; Amneris/*Aïda*

a l'Arena de Verona; el *Rèquiem* de Verdi i la *Simfonia núm. 8* de Mahler amb Fabio Luisi i l'Orquestra Simfònica Nacional de Dinamarca; Amelfa/*El gall d'or* al Teatre Real de Madrid; la mare d'Antonia/*Els contes d'Hoffman* a The MET de Nova York; Emilia/*Otello* al Liceu de Barcelona; Amneris/*Aïda* a Montreal, i Federica/*Luisa Miller* al Teatro Verdi de Trieste.

Olesya Petrova ha fet gires per Europa, EUA, Sud-amèrica, Corea, la Xina i el Japó. En la temporada 2011-2012 va debutar com a Kontxakovna en el *El príncep Ígor* de Borodín a l'Òpera de Zuric. En aquesta temporada també va interpretar Ulrica/*Un ballo in maschera* a l'Òpera Nacional de Grècia a Atenes.

Olesya Petrova ha estat solista a l'Òpera del Conservatori de Sant Petersburg des de 2007. El seu repertori inclou: Marfa/*Khovànaxxina*, Kontxakovna/*El príncep Ígor*, Lel/*La donzella de neu*, Liubaixa/*La núvia del tsar*, a l'Òpera de Perm i a l'Òpera de Novosibirsk, Amneris/*Aïda* a Bangkok, Carmen, Olga/*Eugeni Onegin*, Polina, Comtessa/*La dama de piques*, Maddalena/*Rigoletto*, Ioanna/*La donzella d'Orleans* i Ulrica/*Un ballo in maschera*. És una cantant molt sol·licitada per moltes orquestres i conjunts de cambra russos i el seu repertori concertístic inclou cantates i oratoris de Bach, Pergolesi, Mozart, Beethoven, Verdi, Berlioz, Wagner, Mahler i Prokófiev, amb directors com Valery Gergiev, Leo Kremer, Fabio Mastrangelo i Vladimir Fedoseev.

Va guanyar el segon premi a l'XI Concurs Internacional Txaikovski (Moscou, 2007) i també el segon premi al Concurs Internacional Galina Vixnévskiaia (Moscou, 2006). L'any 2011 va ser finalista al Cardiff Singer of the World.

TIMOTHY RICHARDS, TENOR

El tenor gal·lès Timothy Richards va estudiar al Royal Welsh College of Music de Cardiff i al Royal Northern College of Music de Manchester.

El 1998 va debutar professionalment com a Alfredo a *La traviata* amb la Welsh National Opera, i a continuació va ser convidat a actuar a Basilea, Innsbruck i Oslo.

El seu compromís com a tenor italià a *El cavaller de la rosa* a l'Òpera Semper de Dresden va ser el començament de la seva carrera a Alemanya. Des d'aleshores, Timothy Richards apareix en el paper de tenor principal a l'Òpera Nacional d'Oslo, a l'Òpera de Copenhagen, a les òperes estatals de Leipzig i Stuttgart, a l'Òpera de Poznan, al Festival d'Òpera de Glyndebourne, així com a altres òperes i festivals reconeguts a tot Europa, com ara el Festival de Spoleto a Itàlia.

El nucli del seu repertori són les famoses òperes franceses i italianes, que inclouen els papers de Rodolfo/*La bohème*, el duc/*Rigoletto*, Ricardo/*Un ballo in maschera*, Pinkerton/*Madama Butterfly*, Cavaradossi/*Tosca*, Luigi/*Il tabarro*, Don José/*Carmen*, Hoffmann/*Els contes de Hoffmann*, Wert-

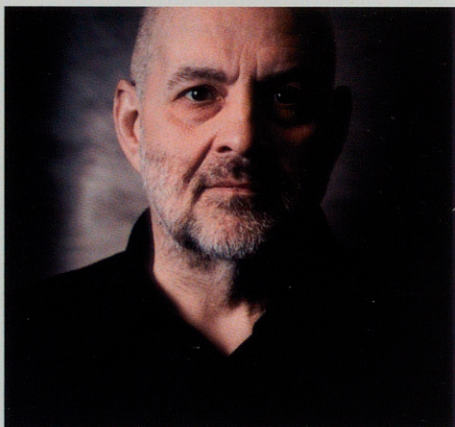
her/*Werther* i cantant italià/*El cavaller de la rosa*. També interpreta els papers de Hans a *La núvia venuda* i del príncep a *Rusalka*.

A més dels seus compromisos en els escenaris operístics, Timothy Richards també és requerit com a tenor en concerts. Ha participat en concerts amb orquestres com ara la BBC National Orchestra, la Deutsche Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz i la MDR Symphonieorchester al Royal Albert Hall, al Bridgwater Hall, al St. Davis Hall i a la Philharmonie Essen.

Anteriorment va actuar a *Els contes de Hoffmann* al Theater Bielefeld, a *Rusalka* a l'Staatsoper de Wiesbaden, a *La bohème* a la Staatsoper de Berlín i al *Werther* de Jules Massenet a Salzburg. A més, va debutar com a Pinkerton a *Madama Butterfly* a l'English National Opera de Londres. Timothy Richards manté una relació molt estreta amb la Komische Oper de Berlín, on va tenir un gran èxit sota la direcció de Sebastian Baumgarten, Barrie Kosky i Andreas Homoki.

Cal destacar la seva interpretació del paper titular a *Els contes de Hoffmann*, pel qual va ser nominat per al Golden Mask Festival de Rússia, a la Perm State Opera, i del príncep/*Rusalka* i Don José/*Carmen* a la Komische Oper de Berlín, el seu retorn com a Erik/*L'holandès errant* a Barcelona i els papers de Pinkerton/*Madama Butterfly* a Wuppertal, Pollione/*Norma* a Praga, Gustavo/*Un ballo in maschera* al Nationaltheater Mannheim i Walter/*Loreley* a St. Gallen.

La temporada 2018-2019 interpretarà Pinkerton/*Madama Butterfly* al Teatro Petruzzelli, un cantant/*El cavaller de la rosa* a la Komische Oper de Berlín i Manrico/*Il trovatore* al Theater St. Gallen. A més, Timothy Richards cantarà la *Simfonia núm. 9* de Beethoven en una gira per Madrid, Barcelona i Saragossa.

STEPHAN KLEMM, BAIX

Stephan Klemm va néixer a la regió alemanya de Saxònia-Anhalt. Va estudiar filologia germànica i arts a la Universitat Martin Luther de Halle-Wittenberg abans de traslladar-se a la Universitat de Música Felix Mendelssohn Bartholdy de Leipzig. Allí va estudiar cant amb Helga Forner i més tard va treballar amb Brigitte Fassbaender.

Va començar a treballar professionalment als escenaris el 1991. Des de llavors, Stephan Klemm ha contribuït en nombroses produccions amb cantants de la talla de Christine Mielitz, Brigitte Fassbaender i Rosemund Gilmore. Ha actuat en gairebé tots els teatres d'òpera alemanys, com el Teatre de Dessau, el Teatre de Dortmund, el Teatre Nacional de Weimar, el Teatre Nacional de Mannheim, l'Òpera Estatal de Hesse Wiesbaden, l'Òpera de Hannover, el Teatre Estatal de Nuremberg, el Teatre Estatal de Gärtnerplatz de Munic, l'Òpera de Leipzig i l'Òpera Semper de Dresden.

La seva carrera internacional l'ha portat a actuar com a Daland a *L'holandès errant* de Wagner al Teatro Lirico de Càller, com a Kezal a *La núvia venuda* de Smetana

a Innsbruck, i com a Ramphis a *Aïda* a Varsòvia.

El seu repertori wagnerià és extens. Ha cantat Fasolt/Fafner a *L'or del Rin*, Hunding a *La valquíria*, Fafner a *Sigfrid*, Hagen a *El capvespre dels déus*, el rei Heinrich a *Lohengrin*, Landgraf Hermann a *Tannhäuser* i el rei Mark a *Tristany i Isolda*.

En concert destaquem la seva participació amb la Filharmònica de Dortmund, la Filharmònica de Varsòvia, l'Orquestra Simfònica d'Hamburg o la Filharmònica de Berlín, i sota la direcció de Stefan Sanderling, Georg Fritzsche, Antony Hermus, Golo Berg, Jac van Steen, Marko Letonja, Christo Prick, Antoni Wit, Jeffrey Tate i Ulf Schirmer.

En el món de la docència cal esmentar que té una càtedra a la Universitat de Música de Karlsruhe.

COR LIEDER CÀMERA

El so càlid i expressiu, propi i característic de Liederkamera va ser una de les prioritats del treball del seu fundador Josep Vila i Casañas, l'any 1990 i ha continuat essent així amb els seus successors Xavier Pastrana, Elisenda Carrasco i Ribot, i Eduard Vila i Perarnau.

En tots aquests anys d'història, Liederkamera ha estat dirigit per nombrosos directors de prestigi i ha col·laborat amb

diverses orquestres nacionals i internacionals. Ha estat cor adscrit al Festival Castell de Peralada, ha actuat amb la companyia Carles Santos fent gira per nombrosos festivals europeus, així com al TNC, en un espectacle sobre el poeta Joan Maragall. Aquesta peculiar trajectòria fa de Lieder Càmera un cor versàtil, amb una extraordinària flexibilitat interpretativa i una especial capacitat de comunicació amb el públic.

L'interès per la preservació i difusió del patrimoni, ha dut el cor a dedicar a la música catalana, cinc dels sis CDs enregistrats. L'últim, presentat el maig de 2017, fou estrena mundial de la missa a doble cor Sanctus-Benedictus de Josep Vila i Casañas a la Temporada de Cambra 14-15 de L'Auditori, en motiu del XXVè aniversari del cor.

A la temporada 18-19, sota el lideratge de J. Vila i Casañas, emprèn un projecte on la dedicació a la música catalana dels segles XX i XXI, presentar formats de concert alternatius i incorporar professionals a la plantilla seran els eixos principals.

COR ANTON BRUCKNER

El Cor de Cambra Anton Bruckner (actualment "Cor Anton Bruckner") va ser fundat el novembre de 2003 pel director Sergi Moreno Lasalle i durant els seus primers anys va centrar el repertori en la música del barroc. El 2007 prenen la direcció del cor Josep Miquel Mindán i Júlia Sesé, els quals orienten el repertori cap a la música del segle XX. El 2009 Josep R. Olivé s'incorpora com a codirector juntament amb la Júlia Sesé i en aquesta etapa el cor comença a intercalar programes a capella i amb acompanyament orquestral. Des de 2012 Júlia Sesé pren la direcció del cor en solitari.

Ha obtingut diferents reconeixements, com ara el 2n premi al Concurs Internacional de Cant Coral de Malgrat de Mar (2011), el 2n premi al XI Concurso Nacional de Corales Antonio José (Burgos, 2012), la menció especial del jurat del Festival Musiquem Lleida 2013 i el 2n premi al 34è Certamen Coral Fira de Tots Sants de Cocentaina (Alacant, 2014). Recentment ha obtingut el 3r premi i premi del públic al XLVII Certamen Coral Ejea de los Caballeros (Saragossa, 2018).

Ha participat al cicle coral de l'Orfeó Català al Palau de la Música Catalana (juny 2016) així com al cicle integral de cantates de J.S. Bach a l'Auditori de Barcelona. L'estiu de 2017 va participar el 11th Wor-

Id Symposium on Choral Music que va tenir lloc a Barcelona com a cor pilot a la masterclass del director Helmut Rilling. Ha col·laborat amb l'Orquestra Terrassa 48, Orquestra Simfònica del Vallès, Jove Orquestra Nacional de Catalunya (JONC), Quartet de trombons de Barcelona, Orquestra Barroca Catalana, Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida i Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), i amb directors com Xavier Puig, Manel Valdivieso, Òscar Boada, Juan de la Rubia, Alfons Reverté, Xavier Pastrana, Brady A. Allred i Kazushi Ono.

ORQUESTRA DE CADAQUÉS

Es va formar el 1988 a partir d'un grup de joves músics espanyols i d'altres països d'Europa que tenien uns objectius clars com a formació orquestral: treballar de prop amb els compositors contemporanis vius, recuperar un llegat de música espanyola que havia estat injustament oblidada i impulsar la carrera de solistes, compositors i directors emergents.

El 1992 va impulsar el Concurs Internacional de Direcció d'Orquestra que, amb el suport d'altres orquestres simfòniques, obre les portes del mercat professional a joves directors de tot el món. Pablo González, Gianandrea Noseda, Vasily Petrenko, Andrew Gourley,

Michal Nesterowicz o Lorenzo Viotti han estat alguns dels directors guanyadors que avui ocupen un lloc destacat en orquestres de renom.

Per tal de promoure i difondre la música contemporània, va crear l'Ensemble Orquestra de Cadaqués i la figura del compositor resident.

Gianandrea Noseda és, des de 1998, el director titular de l'Orquestra de Cadaqués, i Jaime Martín, un dels músics fundadors de l'orquestra i primer flauta al llarg de vint anys, ocupa des de 2011 el càrrec de director principal. Llorenç Caballero n'és el director artístic.

Compta amb desenes d'enregistraments editats per Tritó i Philips, i ha creat la col·lecció de música clàssica per a nens "Solfa la rodona".

En 30 anys de trajectòria ha realitzat gires per Europa, el sud-est asiàtic, els Estats Units i el Japó, i ha participat al Festival de Sant Domingo. Des de la seva fundació ha treballat amb grans directors, entre els quals els mífics Sir Neville Marriner i Gennady Rozhdestvensky, així com Philippe Entremont, Christian Zacharias, Vasily Petrenko, Pablo González, Alberto Zedda, Michal Nesterowicz, Gianandrea Noseda i Jaime Martín. El 2016, en col·laboració amb Ibermúsica i Tritó, va posar en marxa el Cicle BCN Clàssics al Palau de la Música de Barcelona.

Gràcies a aquesta capacitat per transmetre el repertori al més alt nivell ha aconseguit ser l'orquestra simfònica espanyola amb més projecció internacional. És l'única orquestra resident del Cicle Ibermúsica a Madrid, i actua habitualment a Saragossa, Bilbao, Barcelona, Lleida, Canàries o València. En un futur pròxim té projectes a Alemanya, Àustria, Suïssa, els Països Baixos, Itàlia, Polònia, Txèquia, França, Luxemburg, Croàcia o Eslovènia.

ANTONI WIT, DIRECTOR

Antoni Wit és un dels directors més respectats de Polònia i un gran conegedor de la música polonesa.

Guanyador el 1971 del primer premi en el Concurs Internacional de Direcció Herbert von Karajan, va ser ajudant del mateix Karajan en el Festival de Pasqua de Salzburg. Posteriorment va treballar amb les principals orquestres de Polònia abans d'assumir el càrrec durant dotze anys de director general i artístic de la Filharmonica de Varsòvia fins a la temporada 2012- 2013.

Ha estat director titular de l'Orquestra Simfònica de Navarra des de la temporada 2013-2014 fins al juny de 2018, i actualment és director honorari de l'Orquestra Filharmonica de Cracòvia, Polònia.

El 2015 va obtenir la Légion d'Honneur, el màxim guardó que concedeix la República Francesa.

Antoni Wit ha gaudit d'una carrera internacional dirigint importants orquestres a Europa, Amèrica i l'Extrem Orient. Destaquen especialment els concerts amb la Filharmonica de Dresden, la WDR Sinfonieorchester de Colònia, la Tonhalle-Orchester de Zuric, la Filharmonica della Scala, l'Orquestra Simfònica de Mont-real, la Filharmonica de la Xina, la Royal Philharmonic, BBC Symphony i Philharmonia.

Set vegades nominat als Premis Grammy, Antoni Wit ha fet més de dos-cents enregis-

traments per a EMI, Sony i Naxos, entre els quals destaca especialment l'aclamada versió dels concerts per a piano de Prokófiev amb Kun Woo Paik, guardonada amb el Diapason d'Or i el Grand Prix de la Nouvelle Académie du Disque.

Va rebre el premi EMI «Disc de l'Any» el 1985 pel seu enregistrament de l'*Stabat Mater* de Szymanowski, i el 2002 li va ser concedit el Cannes Classical Award pel seu enregistrament de la *Simfonia Turangalila* de Messiaen.

El seu primer llançament en DVD, sota el segell ICA Classics, va guanyar el premi Elecció de l'Editor/DVD del Mes concedit per la revista *Gramophone*. El DVD inclou les simfonies tercera i quarta de Szymanowski, amb l'Orquestra Filharmonica de Varsòvia.

Entre els compromisos orquestrals recents i futurs destaquen concerts amb la Filharmonica de Berlín, Radio-Sinfonieorchester Stuttgart, Weimar Staatskapelle, Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional de Polònia, Orquestra del Festival de Budapest, Royal Philharmonic Orchestra, Orquestra Filharmonica d'Hèlsinki, Orquestra Filharmonica de Malàisia, Accademia Nazionale di Santa Cecilia de Roma, Deutsches Symphonie Orquestra de Berlín, Simfònica de Ràdio Praga, Orquestra Nacional de Lió, Orquestra Simfònica de Barcelona, Orquestra Simfònica de Puerto Rico, Casa de la Música de Porto, Filharmonica de Sant Petersburg, Filharmonica de Nagoya, Nova Filharmonica del Japó, Teatre Colón de Buenos Aires, Filharmonica de Hong Kong, Orquestra Filharmonica d'Estrasburg, NDR Radiophilharmonie de Hannover, Taiwan National Symphony, NCPA Orchestra Beijing, Danish Radio Symphony Orchestra, Orquestra Nacional d'Espanya, Orquestra Simfònica Nacional de la Ràdio de Polònia, BBC Symphony Orchestra, Dresden Staatskapelle i Orquestra de Cleveland.

COMENTARI DE LES OBRES

Suite en mi de Toldrà

Josep Dolcet

Diffícilment podrem mai sobrevalorar la significació i la transcendència d'Eduard Toldrà com a responsable de la creació d'una afecció i un gust pels concerts d'orquestra a la ciutat de Barcelona, com també en l'afermament i desenvolupament d'una tradició simfònica arreu del nostre país. Toldrà, prou familiaritzat amb el repertori clàssic i romàntic com a líder i primer violí del Quartet Renaixement (1911-1921), ja era abans de la guerra un director reconegut, per l'experiència de l'Orquestra d'Estudis Simfònics, i per haver col·laborat amb l'orquestra de l'Associació d'Amics de la Música (1916-1929) i amb l'Orquestra Pau Casals (1920-1937). A la fosca postguerra, l'any 1943, amb l'exili de Casals i la defenestració de Joan Lamote, Toldrà va ser la persona providencial escollida per l'Ajuntament de Barcelona a l'hora de materialitzar una ambició de feia temps: la creació d'una orquestra simfònica "oficial" de la ciutat.

Malauradament, la seva dedicació plena a aquest projecte va suposar la renúncia de Toldrà a una activitat de compositor que ja havia donat fruits destacats i, al mateix temps que assumís com a principi ètic no imposar les seves obres a la programació de l'Orquestra Municipal. És per això que aquesta *Suite en Mi* només va tenir dues interpretacions abans de la seva recent recuperació: l'estrena al Palau, dirigida per Francesc Pujol amb l'Associació d'Amics de la Música (27 de

juny del 1919), i la versió que en va fer l'Orquestra Pau Casals dirigida per l'autor l'any 1921.

L'obra presenta ja alguns trets característics que esclataran del tot en obres més de cambra –*Vistes al mar* (1921), els *Sis Sonets* (1922) o les cançons– i que sovint associem a l'estètica del Noucentisme en música: claredat instrumental, frescor diatònica, contenció mediterrània... El títol escollit per Toldrà també té a veure amb l'ideari noucentista, en la línia de reacció contra l'èmfasi del Modernisme. En aquest sentit, en optar pel títol de *suite* tot i l'estructuració en els quatre moviments clàssics, Toldrà –tal i com feien altres compositors de l'època– evitava suggerir la grandiloqüència postromàntica associada a la forma simfonia, emfatitzant-ne la intenció de fer tan sols un seguit (seqüència, *suite*) de peces curtes, sense altres pretensions.

La Novena de Beethoven

Pablo L. Rodríguez

Ludwig van Beethoven (1770-1827), a més de transformar el concert, va alterar considerablement l'esdevenir de la simfonia. A les seves mans, el gènere es va convertir en una declaració ètica tant com estètica. I la *Simfonia núm. 9 en re menor, op. 125*, de 1824, va seguir l'estela marcada per les seves simfonies de la victòria, com l'*Heroica* (1804) i la *Cinquena* (1808). En aquest cas, l'adopció d'un final coral, basat en l'*Oda a l'alegria*, de Friedrich Schiller, li ha conferit una rellevància especial com a simfonia pionera en adoptar la veu humana. Però aquesta rellevància no és tan sols musical, sinó també política, com a himne europeu, i fins i tot convertida en icona es-

tètica i intel·lectual. Això últim ho podem comprovar en dues novel·les. A la famosa revocació del missatge idealista de Beethoven, per Adrian Leverkühn, en un "himne a la tristesa", que trobem a *Doktor Faustus*, de Thomas Mann. I a *Galápagos*, de Kurt Vonnegut, on un reiterat comentari irònic disculpa la mort dels seus personatges: "Oh, al cap i a la fi no anava a compondre la Novena simfonia de Beethoven".

Els primers esbossos de la simfonia daten de 1817 i 1818, tot i que Beethoven no va iniciar la seva composició fins a 1822; li va ocupar tot l'any següent i la va culminar al febrer de 1824. L'obra és una peculiar confluència de plans i idees postergats que es van plasmar en un període compositiu no especialment prolífic per a Beethoven. Per exemple, el tema principal de l'scherzo es troba en un quadern d'esborranys de 1815, havia planificat compondre una simfonia amb cor el 1818 com a encàrrec per a la Societat Filharmònica de Londres, i fins i tot la seva idea de posar música a l'oda de Schiller prové dels seus inicis a Bonn. La composició va avançar lentament, al llarg de 1823, però sense pauses rellevants. Els principals dubtes van arribar al moviment final, que Beethoven inicialment havia plantejat com a instrumental; aquest material el va destinar després al final del seu *Quartet, Op. 132*. Al novembre de 1823, Anton Schindler relata eloqüentment el famós eureka de Beethoven en trobar la solució en la referida oda de Schiller.

L'estrena de la Novena, el 7 de maig de 1824, en el Kärntnertortheater de Viena, no va estar exempt de problemes: amb el programa, ja que els tres fragments de la *Missa Solemnis* van haver de presentar-se com a himnes per complir la normativa eclesiàstica. Amb la intenció de Beethoven, ja completament sord, que pretenia dirigir

l'estrena. Però també amb l'elecció dels solistes i el director. Al final, Beethoven va poder comptar amb un brillant quartet vocal, encapçalat per la soprano Henriette Sontag i la contralt Caroline Unger, i amb la direcció musical "oficial" de Michael Umlauf. També amb un nodrit cor de 90 veus i una brillant orquestra amb seixanta instrumentistes només a la secció de corda que liderava Ignaz Schuppanzigh.

L'obra planteja un trànsit des de la foscor a la llum. Des del microcosmos inicial, que passeja en *pianissimo* entre les notes mi i la, i creix cap a la imponent proclamació del re menor en *tutti*, fins a la variació coral final on contemplem el creador sobre el firmament ("überm Sternenzelt muss ein lieber Vater wohnen", escriu Schiller) i Beethoven compon la música més ingràvida i sobrenatural imaginable que arriba al *pianissisimo*. Esclata llavors l'alegria, i l'obra s'aboca a la festivitat final, amb l'excepció d'un moment destinat al lluïment del quartet solista. Un arc de principi a fi, que és un altre exemple de compressió orgànica, però on també s'endevinen els quatre moviments d'una simfonia convencional. A l'*Allegro ma non troppo e un poco maestoso* inicial, el segueix un scherzo, exuberant i obsessiu, marcat com a *Molto vivace*. Després s'afegeix un moviment lent que és un *Adagio molto e cantabile* amb variacions. I, després de la terrorífica fanfàrria que inicia el *Finale*, Beethoven es permet encara un altre gest de complicitat orgànic, amb successius suggeriments dels tres moviments anteriors. Tots són rebutjats fins que la fusta sembla proposar una cosa nova, però que és, en realitat, una amalgama de tot allò anterior. D'aquí sorgirà el famós tema de l'alegria i una nova història de la simfonia.

Cat **M**úsica

Emociona't
amb Catalunya Música

catmusica.cat

amb la col·laboració

 Obra Social "la Caixa"

Ràdio Barcelona i la cultura:
Nascuts de la passió.

SER

Ràdio Barcelona

Ens mou la cultura

Cap al futur
amb la música.

LA VANGUARDIA

CICLE BCN CLÀSSICS 2018-2019

Organitzen:

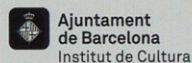
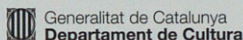

TRITÓ

IBERMÚSICA

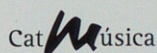
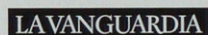
Amb el suport:

Amb la col·laboració:

Mitjans oficials:

Troba'ns a:

Enamorats, 35
08013 Barcelona
www.bcnclassics.cat
contacte@bcnclassics.cat
93 342 61 75

bcnclassics

@bcn_classics

@bcnclassics

bcnclassics

GAUDIM LA MÚSICA EN SILENCI

Desconnecta el telèfon mòbil i les alarmes

Amorteix els estossecs amb un mocador

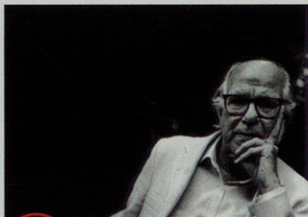

Evita el soroll de l'embolcall dels caramels

Moltes gràcies!

22 DE NOVEMBRE 2018
LA NOVENA DE BEETHOVEN
 ANTONI WIT i L'ORQUESTRA
 DE CADAQUÉS

CONCERT
 EXTRA-
 ORDINARI
 D'HIVERN

11 DE DESEMBRE 2018
UNA VOCE IN OFF
 DE XAVIER MONTSALVATGE

17 DE DESEMBRE 2018
LES QUATRE ESTACIONS
 DE VIVALDI FABIO BIONDI i
 EUROPA GALANTE

29 DE GENER 2019
SHÉHÉRAZADE
 DE RIMSKI-KÓRSAKOV
 OSLO FILHARMONIEN
 i VASILY PETRENKO

BCN
 CLÀSSICS
 18/19
 PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

ENTRADES
 i ABONAMENTS

www.bcnclassics.cat
 93 342 61 75

16 DE FEBRER 2019
LONDON PHILHARMONIC
 i JAVIER PERIANES
 AMB BEETHOVEN i MOZART

21 DE MARÇ 2019
CONCERT PER A PIANO 1
 DE TXAIKOVSKI DMITRY MASLËEV
 i L'ORQUESTRA DE CADAQUÉS

11 D'ABRIL 2019
CONCIERTO DE ARANJUEZ
 CAÑIZARES, NOSEDA
 i L'ORQUESTRA DE CADAQUÉS

6 DE MAIG 2019
CONCERT PER A VIOLÍ
 DE TXAIKOVSKI ELLINOR D'MELON
 i L'ORQUESTRA DE CADAQUÉS

24 DE MAIG 2019
GEWANDHAUSORCHESTER
 i ANDRIS NELSONS
 AMB TXAIKOVSKI i XOSTAKÓVITX

6 DE JUNY 2019
JOAQUÍN ACHÚCARRO, PIANO
 AMB CHOPIN, DEBUSSY i RAVEL